

Hammarby-sarja

CARIN GERHARDSEN

.. HYVÄ HALTIJÄ

Gerhardsen osaa punoa juonen, joka kiristää jännitystä loppuhuiPennukseen saakka.

– MittMedia

MINERVA
CRIME

HYVÄ HALTIJA

CARIN GERHARDSEN:

Musta jää (2018, suom. 2019)

Piparkakkutalo (2008, suom. 2020)

Tuhkimotytöt (2009, suom. 2021)

Unilaulu (2010, suom. 2022)

Piirileikki (2011, suom. 2022)

Hyvä haltija (2012, suom. 2023)

CARIN GERHARDSEN

HYVÄ HALTIJÄ

Ruotsin kielestä suomentanut Hanni Salovaara

minerva
MINERVA KUSTANNUS
HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuperäisteos:

Gideons ring

© Carin Gerhardsen, 2012

Norstedts, Tukholma

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden.

Suomenkielinen laitos:

© Minerva Kustannus, 2023

www.minervakustannus.fi

Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Suomennos: Hanni Salovaara

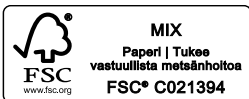
Kannen kuvat: Unsplash

Kansi: Tilla Larkiala / Taittopalvelu Yliveto Oy

Graafinen suunnittelu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-634-2

Painettu EU:ssa

*As far as my eyes can see
There are shadows surrounding me
And to those I leave behind
I want you all to know
You've always shared my darkest hours
I'll miss you when I go*

*And, oh, when I'm old and wise
Heavy words that tossed and blew me
Like autumn winds will blow right through me
And some day in the mist of time
When they ask if you knew me
Remember that you were a friend of mine
As the final curtain falls before my eyes
Oh when I'm old and wise*

Eric Woolfson, Alan Parsons

Kesäkuu 2010, varhainen lauantaiamu

Aurinko oli vasta hetki sitten kurkistanut ensimmäisen kerran kattojen takaa, silti oli jo aivan valoisaa. Yksi ja toinenkin aikainen kulkija olisi saattanut panna merkille nuoren juoksevan naisen, mutta hän vaikutti olevan yksin viileässä alkukesän aamussa. Linnut hyödynsivät innokkaasti päivän jokaisen valoisian hetken, ja niiden viserryksen lisäksi kuului vain naisen huohottava hengitys ja paljaiden jalkojen läiske asvaltilla.

Hetkeäkään epäröimättä hän kääntyi Grindsgatanin ja Hallandskatanin risteyksestä oikealle. Oma pitkä varjonsa kintereillä punertavassa vastavalossa hän kiiruhti silmiään siristellen ja kastanjanruskeat hiukset hulmuten kohti aurinkoa. Kohtauksessa oli runollisuutta, mutta paikalla ei ollut ketään tulkitsemassa sitä.

Paikalla ei ollut ketään, joka olisi välittänyt siitä, miten sydämettömästi kova ja epätasainen asvaltti käsitteli herkkiä jalkateriä. Kukaan ei ollut peittelemässä huovalla naista, joka näytti kuuluvan toiseen paikkaan ja aikaan. Kukaan ei parilla taikasanalla muuttanut tapahtunutta eikä sitä, mitä tulisi tapahtumaan.

Aluksi hän juoksi keskellä katua määrätietoisesti ympärilleen katsomatta. Mutta pian hän sukelsi rehevien puiden lomaan ulkoilualueelle, missä loistivat alkukesän kaikki vihreän sävyt. Vuorotellen ruoholla ja soralla juosten hän lähestyi taloa, joka

sijaiti lähimpänä puistoa Tjustgatanilla. Talo oli seitsemänkerroksinen, keltaiseksi rapattu kolmekymmentäluvun lopun kerrostalo, jonka parvekkeet antoivat kolmeen ilmansuuntaan. Tottuneesti hän näppäili ovikoodin ja astui porttikäytävään, jossa pimeys nielaisi hänet oven paukahtaessa kiinni hänen takanaan.

Neljä päivää aikaisemmin, tiistaina iltapäivällä

Tyttö oli yksin keinussa, kun se tapahtui. Ympärillä oli paljon muitakin lapsia ja vanhempia, mutta vain hän keinui. Mies istui vähän matkan päässä penkillä iltapäivän auringossa. Hän piteli käsissään iltapäivälehteä, jota ei enää lukenut. Jo jonkin aikaa hän oli kiinnittänyt koko huomionsa noin kymmenvuotiaaseen tyttöön. Tytöllä oli yllään farkut ja punainen pitkähihainen t-paita, jonka päällä oli vaaleansininen untuvaliivi. Jalassa hänellä oli hohtavan valkoiset lenkkikossut, jotka näyttivät tuliteriltä. Raikas tuuli leikkitteli hänen pitkillä tummilla hiuksillaan ja puhalsi ne aina silloin tällöin hänen kasvoilleen niin, että hänen oli vaikea nähdä. Sinnikkäästi hän kerta toisensa jälkeen työnsi hiukset korvan taakse, tarttui uudestaan keinun ketjuihin tiukasti molemmin käsin ja otti vauhtia päästäkseen uusiin ja entistä huimaavampiin korkeuksiin.

Tyttö näytti määrätietoiselta; ryhdistä päätellen hän aikoi hypätä alas, kun vauhti olisi kovimmillaan. Hetken kuluttua hän vaikutti kuitenkin empivän, rentoutui ja antoi luonnollisten voimien tehdä tehtävänsä. Hän vain nautti hidastuvasta vauhdista jalat keinun istuimen alla rennosti roikkuen. Hän keinui edestakaisin, edestakaisin, välittämättä enää vallattomina hulmuavista hiuksistaan. Äkkiä hän muutti mieltään, otti vauhtia viimeisen kerran, irrotti otteensa ketjuista ja hypähti keinusta juuri silloin, kun se oli ohittanut alimman kohdan

matkallaan ylös ja eteenpäin. Hän putosi maahan jaloilleen mutta tuntui epäröivän aivan kuin olisi tullut katumapälle lennon aikana. Hän menetti tasapainonsa ja kaatui taaksepäin, aikoi ottaa tukea maasta käsillään mutta muutti viime hetkellä mieltään ja jäi hetkeksi makaamaan selälleen. Sitten hän nousi vaivalloisesti, jolloin keinu iski häntä takaraivoon, ja hän lennähti eteenpäin. Kompuroiden ja huolestuneesti joka suuntaan vilkuillen hän pääsi vähitellen tasapainoon eikä näyttänyt huomaavan häntä tarkkailevaa miestä. Hän tunnusteli päätään käsillään ja katseli sitten käsiään nähdäkseen, vuosiko hänestä verta. Hän katsoi jälleen huolestuneena ympärilleen ja kyykistyi tutkimaan nilkkojaan. Surullinen ilme kasvoillaan hän nousi ylös ja nilkutti kohti puistonpenkkiä, jolla mies istui.

Kun tyttö oli aivan lähellä, mies nousi ja sanoi tytölle jotain. Ensin tyttö näytti epäluuloiselta mutta kuunteli, mitä sanottavaa miehellä oli, nyökkäsi ja ontui sitten tämän luokse kädet ojennettuina. Mies käänsi varovasti tytön kämmenet ylöspäin ja tunnusteli niitä hyvin hoidetuilla sormillaan, mutta tyttö veti kätensä takaisin hieman päätään pudistaen. Tyttö sanoi miehelle jotain, mies harkitsi hetken, istahti taas penkille ja viittasi tyttöä istumaan viereensä. Tyttö istui selin miehen viereen eikä vastustellut, kun tämän sormet etsiytyivät hänen hiuksiinsa ja hieroivat hänen niskaansa ja hiuspohjaansa pienin hienovaraisiin liikkein. Mies sanoi jotain, tyttö naurahti, ja mies veti tytön itseään vasten käsivarsi tämän hartioiden ympärillä. Takkinsa taskusta mies otti paperipussin, jota piteli tytön edessä. Tyttö vilkaisi pussiin, katseli ympärilleen ja tarttui siihen hitaasti. Sitten epäröinti hälveni, ja tyttö alkoi mutustella iloisesti sitä, mitä pussista löytyi.

Hetken kuluttua he nousivat ja poistuivat paikalta yhdessä. Miehen käsivarsi edelleen tytön hennoilla hartioilla.

Perjantai-ilta

Oli lämmintä ja ihanaa, oli juhla ja vain muutama päivä kesälomaan. Takana oli kaksi vuotta kolmivuotisesta yhteiskuntatieteiden linjasta, ja vain vuoden kuluttua olisi hänen vuoronsa päästä ylioppilaaksi. Takana oli yhdeksän surkeaa vuotta peruskoulussa ja kaksi huomattavasti parempaa vuotta lukiossa, ja tuntui melkein epätodelliselta, että koulu olisi pian ohi ja hän oli jo täysi-ikäinen. Veronica oli täyttänyt kahdeksantoista helmikuussa eikä ollut enää lapsi. Hän oli nyt omissa ja myös yhteiskunnan silmissä kypsä pitämään huolta itsestään ja vastaamaan tekemisistään. Minkä hän tekikin parhaan kykynsä mukaan. Hän hoiti koulutyönsä, sai hyviä todistuksia ja ehti pitää myös hieman hauskaa. Elämä oli todella muuttunut paremmaksi lukiossa, ja hänellä oli suuria odotuksia tulevaisuuden varalle.

Hän oli viettänyt iltapäivän kuorma-auton lavalla yhdessä hentojen koivujen, kolmenkymmenen juhliivan nuoren, jättiläismäisten äänentoistolaitteiden ja suuren olutlastin kanssa. He olivat ajelleet tuntikausia ympäri kaupunkia, laulaneet, mylvineet, ruiskuttaneet olutta toistensa ja ohikulkijoiden päälle ja hyppineet ympäriinsä kuin idiootit. Tarkoitus oli juhlia joitakin poikia, jotka olivat häntä luokkaa ylempänä Kärrtorpin lukiossa ja joiden koulu oli nyt päättynyt. Tosin hän juhli ennen kaikkea lähestyvää kesälomaa ja sitä, että hänet oli ylipäänsä kutsuttu näihin pirskeisiin.

Peruskoulussa hän oli ollut yksinäinen, eikä häntä ollut juuri koskaan kutsuttu minnekään. Ilmeisesti hän oli ollut jotenkin erilainen, eikä hän ollut tiennyt syytä siihen. Kaikki oli kuitenkin muuttunut helpommaksi, kun hän oli aloittanut lukiossa. Useimmat eivät tunteneet toisiaan ennestään, joten sosiaaliset hierarkiat rakennettiin uudelleen alusta alkaen. Ei Veronica silti päätenyt arvoasteikossa läheskään korkeimmalle, mutta hän tunsu olonsa turvalliseksi ja hyväksytyksi sellaisena kuin oli – niin, oikeastaan hän oli varsin suosittu.

Hullun kuorma-autokierroksen jälkeen he olivat ajaneet Madden luo virkistäytymään, käyneet suihkussa, vaihtaneet vaatteita ja siistiytyneet. Juhlatuulella pysyäkseen he olivat jakaneet pullon halpaa viiniä. Sitten he olivat jatkaneet rannalle Söderbybadetiin, missä olivat levittäneet peitot nurmelle ja makoilleet jutellen ilta-auringossa. Vähitellen paikalle oli ilmestynyt lisää koulutovereita. Huolellisesti meikattuja ja kevyesti pukeutuneita tyttöjä, joiden sääret olivat paljaat lyhyiden, syvään uurrettujen kesäleninkien alla, ja keskenkasvuisia poikia vahaa hiuksissaan ja paidat napittamatta. Hälisevien ja nauravien nuorten määrä nousi jo yli neljänkymmenen. Pelkästään heidän lukumääränsä ja nuoruutensa provosoi ja ärsytti viereisen golfkentän pelaajia. Ja kaiken yllä pauhasi musiikki kovaäänisistä, jotka joku oli tuonut mukanaan. Se ei kylläkään ollut sallittua, mutta oli koulun päättäjaiset, joten jopa herkästi häiriintyvät golfaajat tuntuivat sietävän sen. He vilkuilivat ärtyneenä uimarannan suuntaan mutta löntytelivät mitään sanomatta kohti golfklubia. Lapsiperheet olivat lähteneet rannalta ajat sitten, olivat kai aavistaneet mitä tuleman piti.

Osalla nuorista oli kertakäyttögrilli mukanaan, ilma oli tullillaan grillihiilien ja lihamehun herkullisia kesäisiä tuoksuja. Madde ja Veronica söivät parin luokkakaverin kanssa muoviaterimilla paahtopaistia ja perunasalaattia kertakäyttölautasilta, kaikki edellisenä päivänä ostettua. He joivat lisää viiniä.

Äänenvoimakkuus kohosi melkein huomaamatta. Stereot väännettiin entistä kovemmalle. Tanssikin oli alkanut.

Veronica otti pullon, jonka joku ojensi hänelle, ja nosti sen huulilleen. Hän nautti äänistä, tuoksuista, seurasta, tunnelmasta. Hän oli onnellinen ja tunsu itsensä voimakkaaksi, vapaaksi ja iloiseksi.

John Gideon istui eteensä tuijottaen. Hän tarkasteli hyvän tovin vain seinää tietokoneen yläpuolella ja antoi ajatustensa vaeltaa. Hän ajatteli tyttöjään. Kaikkia niitä tyttöjä, jotka olivat vuosien mittaan tulleet tänne ja lähteneet täältä. Joistakin hän oli pitänyt paljon, toisista hän ei suoraan sanottuna ollut pitänyt lainkaan. Jokainen heistä oli kuitenkin tullut omasta vapaasta tahdostaan, hän oli vetänyt heitä puoleensa kuin sokeripala kärpäsiä. He kaikki olivat olleet jonkinlaisissa vaikeuksissa ja huolten painamia. Rahapulassa. Väärinymmärrettyjä ja ahdistuneita. Surullisia tai vihaisia tai molempia. Useimmilla oli huono itsetunto, ja he vertasivat alinomaan itseään mainospilareiden ivallisiin malleihin. He olivat heikkoja ja hyväksikäytettyjä. Markkinavoimien ja kaupallisuuden mutta myös läheisten, vanhempien, opettajien ja ikätovereiden nitistämiä. Hänen luonaan he tunsivat, että heitä tarvittiin. Ja hänen mielestään he olivat kauniita riippumatta siitä, mitä mieltä he itse olivat. He olivat hauraina ja nuorekkaan viattomina upeita kaikkine yksilöllisine piirteineen ja samankaltaisuuksineen.

Hänen katseensa kiinnittyi kehystettyyn valokuvaan kirjoituspöydällä. Tytön iloisten kasvojen tummiin ja eläväisiin silmiin, jotka ilmaisivat jotain aivan muuta kuin hymystä olisi voinut päätellä. Tosin sen tiesi vain, jos oli tuntenut tytön hyvin. Kuten hän. Hän oli ainoa, joka oli tuntenut tytön hyvin, ainoa, jonka tyttö oli päästänyt sisimpäänsä. Hän oli lue-
nut tyttöä kuin avointa kirjaa, sillä tämä oli lahjoittanut koko

olemassaolonsa hänen käsiinsä. Sydämensä, sielunsa, kaikkein syvimmat ajatuksensa. Unelmansa ja toiveensa. Kaiken kauniin ja ruman, puhtaan ja likaisen. Ehjän ja rikkoutuneen. Kun sai kokea sellaista rehellisyyttä, se toi mukanaan myös vastuun. Ja oli ollut henkeäsalpaavaa oppia tuntemaan tyttö. Voittaa tämän luottamus. Valloittaa tyttö. Seikkailu oli ollut huimaava ensi tapaamisesta aina siihen hetkeen, kun tyttö oli ollut hänen. Hänen ikioma räsynukkensa.

Siinä mielessä kuin nyt toisen ihmisen pystyi omistamaan.

Vai pystyikö? Pystyikö edes oman lapsensa omistamaan? Kuka omistaa lapsen? Voiko ihmisiä ylipäänsä pitää omaisuutena? Ei tietenkään. Lapsi on siitä huolimatta jonkun. Mutta kenen? Omistiko lapsen se, joka hänet oli hankkinut? Vai se, joka sai lapsen tuntemaan olonsa turvalliseksi ja rakastetuksi?

Hän oli taas kirjoittanut. Suurimman osan illasta. Oli paljon kerrottavaa, paljon sanoiksi puettavaa. Oli huomattavasti helpompaa ilmaista itseään musiikilla. Muutama kitaran sointu, ja kuka tahansa ymmärsi, mitä haluttiin sanoa. Mutta sitä, mitä ei osannut pukea sanoiksi, ei myöskään ymmärtänyt. Sen vuoksi oli äärimmäisen tärkeää, että se tuli tehdyksi. Jotta Rut ymmärtäisi. Jotta hän itsekkin ymmärtäisi. Ja saisi kenties rauhan.

Kirjoittaminen ei ollut koskaan ollut hänen juttunsa, se oli vaikeaa ja raskasta ja vei paljon aikaa. Mutta se kevensi taakkaa. Ehkä se oli totta, kun ihmiset sanoivat, että suruistaan ja murheistaan kirjoittaminen auttoi. Hän etsi mielestään sanan toisensa jälkeen ja kirjoitti sen. Sanan toisensa jälkeen ajastaan tytön kanssa ja sen jälkeen. Jokainen tavu oli tarkoitettu vilpittömäksi ja noudettu niin uinuvista kuin alati mielessä olevista muistoista. Miellyttävistä ja kauheista. Kunniallisista ja häpeällisistä. Hän oli kuin tulivuori, joka syöksi sisuksistaan kiehtovan kaunista mutta hengenvaarallista laavaa.

Asunnossa oli hiljaista ja hämärää. Hän ei ollut viitsinyt syyttää valoja, ulkona ei ollut vielä täysin pimeää. Valo ja pimeys. Oikea ja väärä. Kuka hän oli päättämään? Ohjaamaan

muiden elämää? Ei hän päättänyt, hän yritti vakuutella itselleen. Siitä huolimatta hänen oli tehtävä jotain. Aktiivisesti. Tehtävä päätös. Riippumatta siitä, oliko se lain mukaan oikein vai väärin. Riippumatta siitä, oliko se moraalisesti oikein vai väärin. Hän ei ollut erityisen perehtynyt juridiikkaan tai etiikkaan, ehkä häneltä puuttui myös tervettä järkeä. Mutta siviilirohkeutta häneltä ei puuttunut – ei enää – eikä hän voinut vain kääntää katsettaan mukavuussyistä. Hänen oli tartuttava tilanteeseen ja päätettävä, mille tielle lähtisi. Ja ensimmäinen askel oli matkustaa takaisin sinne, mistä kaikki oli alkanut.

Äkkiä hän kumartui kiihkeästi eteenpäin ja sytytti kirjoituspöydän lampun. Hän liikkautti hieman hiirtä, jotta näyttö sytyisi, ja siristeli silmiään valoon totutellakseen. Hän klikkaili Valtionrautateiden kotisivuille ja teki tilauksen. Hän maksoi Visalla ja painoi junan aikataulun mieleensä.

Hän oli jättänyt ikkunan raolleen päästääkseen sisään alkukesän ihanaa tuomen ja ruohon tuoksua. Nyt ulkoa kuului ääniä. Pari kovaan ääneen metelöivää miestä käveli kadulla hänen ikkunansa alta. He kuulostivat hilpeiltä ja hieman vallattomilta, ehkä he olivat humalassa. Hän kuuli oven käyvän, kun hän nousi mennäkseen keittiöön.

John Gideon ajatteli lähestyvää matkaa. Hän pakkaisi laukunsa, astuisi junaan ja sitten oli vain ryhdyttävä toimeen. Varovasti, huolellisesti, huomiota herättämättä.

Perjantain ja lauantain välinen yö

Söderbysjönin järven ylle laskeutui pimeys, joka kesti vain muutaman tunnin tähän aikaan vuodesta. Yö oli tähtikirkas ja taivaalla loisti kuu, joka tosin oli vain kapea sirppi mutta valaisi riittävästi, jotta ihmiset eivät olisi kadottaneet toisiaan yössä. Vai valaisivatko Tukholman ja sen lähiöiden alati palavat valot taivaan ympäröivän metsän puunlatvojen yllä?

Veronica tanssi. Perunasalaatin kesäleninkiin jättämä rasvainen tahra oli ajat sitten unohdettu. Pimeys, musiikki ja viini saivat hänet tuntemaan kuin hän olisi kuplassa, kuin he kaikki olisivat turvallisessa ja rakkaudentäyteisessä huoneessa. Kaikki olivat iloisia, ja heitä yhdisti jonkinlainen euforia kesälomasta, juhlasta ja tulevaisuudesta. Oli epäselvää, kuka tanssi kenenkin kanssa. Kunhan vain tanssittiin. Yksinään, lähimmän kanssa, kaikki kaikkien kanssa. Tytöt ja pojat liikkuiivat musiikin tahdissa kuin yhtenä kehona, yhtenä isona halauksena. ”*We no speak americano*”, pauhasi kovaäänisistä, siinä ei ollut juuri sanoja vaan vain raskaita bassorytmejä, jotka panivat maan tärisemään heidän allaan.

Gabriel Eklund, joka oli Veronican rinnakkaisluokalla ja erään Jonas-nimisen abin pikkuveli, päätyi hänen viereensä. Gabrielilla oli valkoiset farkut, mutta hän oli heittänyt paidan yltään tanssin huumassa ja paljastanut näin hyvin treenatun kehon. Hän kietoi kätensä Veronican vyötärölle, ja yhdessä he

pomppivat ympäriinsä kuin eivät olisi koskaan mitään muuta tehneetkään. Se oli tietenkin pelkkää sattumaa, sillä Gabriel tarttui ensimmäiseen tielleen osuvaan tyttöön, joka sattui olemaan Veronica. Gabriel näytti Hollywood-tähdeltä – hän oli pitkä, tummatukkainen ja sinisilmäinen, ja hänellä oli siks-päkkivatsa, sillä hän pelasi jääkiekkoa. Hän esiintyi niin itsevarmasti, että hurmasi kaikki, opettajat mukaan lukien. Toisin sanoen hän saisi jokaisen haluamansa tytön.

Kahden seuraavankin biisin jälkeen Gabriel oli yhä Veronican rinnalla käsi tämän vyötäröllä. Veronica odotti vain, että Gabriel jatkaisi tanssiaan kohti muita vyötäröitä, muita keinuvia kehoja. Jostain käsittämättömästä syystä poika jäi kuitenkin hänen luokseen. Gabrielin iho kiilsi hiestä, kun hän kumartui sanomaan jotain Veronican korvaan. Veronica ei kuullut, mitä Gabriel sanoi, joten hän huusi tälle hymyillen, että musiikin takia oli mahdotonta puhua. Lempeästi mutta itsevarmasti Gabriel vei Veronican hieman syrjemmälle, vain muutaman askelen päähän tanssivasta massasta.

– Lähdetäänkö pois vähäksi aikaa? Gabriel kysyi hymyillen.
– Ja annetaan korvien vähän levätä?

Veronican vatsassa kihelmöi. Oliko Gabriel tosissaan? Olisiko mahdollista, että Gabriel oli iskenyt silmänsä juuri häneen kaikkien näiden tyttöjen joukosta? Mutta miksipä ei? Veronica oli loistavalla tuulella ja tunsu itsensä vahvaksi ja itsevarmaksi, ja sellainen hehkui ulospäin. Hän näytti todella hyvältä tänä iltana, sen hän oli huomannut peilistä kahvilan vessassa, jossa oli käynyt pari tuntia sitten sillä verukkeella, että ostaisi jäätelöä. Veronica nyökkäsi. Ja hymyili. Gabriel tarttui hänen käteensä, ja he lähtivät yhdessä juhlista taakseen katsomatta. Mutta Veronica toivoi, että suuri tanssiva ihmisjoukko katselisi heitä. Gabriel Eklund oli sulka hänen hattuunsa.

– Sinä olet hyvännäköinen, Gabriel sanoi.

Veronica tunsu punastuvansa eikä osannut päättää, vastaisiko ja jos vastaisi, niin mitä. Hitaasti he vaelsivat rinnettä ylös

kohti kahvilaa, jonka Veronica tiesi sulkeutuneen monta tuntia sitten.

– Mukava päästä vähäksi aikaa pois, Veronica sanoi.

Gabriel puristi hänen kättään hieman lujemmin ja oli oikeissa pysähtyä, kun puhelin piippasi Veronican käsilaukussa. Veronica irrotti kätensä Gabrielin otteesta ja kaivoi puhelimen esiin. Viesti oli tietenkin Maddelta, jolla oli silmät selässäkin: ”Näin teidät! Sekstailemaan menossa vai?” Veronica näpytteli nopeasti muutaman sanan vastaukseksi: ”Hah-hah, palaan asiaan. Jos ehdin...”

– Anteeksi, Veronica sanoi ja katsoi Gabrielaia, joka otti hänen kasvonsa käsiensä väliin ja suuteli häntä.

Veronican sydän alkoi hakata hallitsemattomasti, ja lämmin aalto virtasi koko hänen kehonsa läpi. Veronica vastasi suudelmaan ja tunsu, kuinka Gabrielin toinen käsi puristi hänen rintaansa ja toinen vaelsi selkää pitkin alas. Gabrielin kieli työskenteli kiihkeästi hänen suussaan, ja Veronica teki kaikkensa vastatakseen Gabrielin liikkeisiin. Äkkiä läheltä kuului ääniä, ainakin kaksi ihmistä oli tulossa heitä kohti. Gabriel keskeytti ja katsoi Veronicaa hieman turhautuneesti.

– Tuolta näkyy valoa, Gabriel kuiskasi. – Mennään nopeasti sinne ennen kuin meidät huomataan.

Gabriel nosti sormen huulilleen, ja he juoksivat käsikkäin kevein askelin pimeään kahvilan ohi valoa kohti. Valo tuli rakennuksesta, joka näytti ensin isolta ladolta mutta osoittautui vajaksi, jossa säilytettiin golfkerhon koneita. Käsilaukusta kuului jälleen piippaus, jälleen tekstiviesti: ”*Lucky you!*” Madde kirjoitti nyt, ja Veronica oli samaa mieltä muttei viitsinyt vastata. Gabriel johdatti hänet rakennuksen perälle, josta he löysivät normaalikokoisen oven, joka tosin näytti pieneltä suurella ikkunattomalla seinällä. Gabriel painoi ovenkahvaa, ja heidän yllätyksekseen ovi ei ollut lukossa. Joku kenttätyöntekijöistä oli varmaan unohtanut lukita sen perässään, ehkä ärtyneenä uimarannan kovaäänisestä juhlinnasta, Veronica ajatteli.

He pujahtivat ovesta sisään ja sulkiivat sen varovasti. Heidän katseensa kohtasivat, ja kielletyllä maaperällä tapahtuva vion seikkailu sai heidät tirkkumaan. Gabriel kaivoi housuntaskustaan taskumatin, otti ensin ryyppyn ja tarjosi Veronicallekin, joka ei kieltäytynyt. Sitten hän suuteli jälleen Veronicaa, tällä kertaa nopeasti ja hieman hätäisesti. Eiväthän he voisi jäädä tänne paskaiseen vajaan, jonka lattialla oli mädäntynyttä ruohoa ja isoja öljyläikkiiä. He katselivat ympärilleen löytääkseen paikan, jossa voisivat olla rauhassa, mutta löysivät lasioven takaa vain pienen keittokomeron, jossa oli pöytä ja kolme tuolia. Se sai kelvata, sänky olisi ehkä liikaa vaadittu. Gabriel veti Veronican itseään vasten ja suuteli häntä lujaa ja kiihkeästi. Ja Veronica vastasi suudelmaan. Kun Gabrielin käsi hakeutui hänen leninkinsä alle ja sitten pikkuhousuihin, Veronica ei tuottanut hänelle pettymystä. Veronica riisui pikkuhousunsa, avasi Gabrielin farkkujen napit ja auttoi häntä saamaan ne jaloistaan. Kiihkosta vauhkona Gabriel veti Veronican leningin tämän päälle. Leninki risahti saumoista tavalla, joka olisi normaalisti huolestuttanut Veronicaa, mutta tänä kiihkeänä hetkenä hän ei välittänyt siitä. Elämä oli tässä ja nyt, ja kuka välitti siitä, mitä tämän ihanuuden jälkeen tapahtuisi. Selkä jääkaappia vasten ja jalat lihaksikkaan ja täysin voimin työskentelevän miehen ympärille kietoutuneina Veronica otti Gabrielin vastaan. Mieli-
hyvästä voihtien hän vastasi kaikkiin Gabrielin odotuksiin.

Talvella tähän aikaan olisi yhä keskiyö ja pimeää, mutta nyt alkoi olla jo melko valoisaa. Vuodenajasta riippumatta se oli silti suden hetki. Se aika vuorokaudesta, jolloin kehon aktiivisuus oli alimmillaan, se aika, jolloin useimmat ihmiset kuolivat. Ingmar Bergmanin mukaan unettomia piinasivat silloin heidän pahimmat ahdistuksensa ja kummitukset ja demonit olivat mahtavimmillaan.

Miehelle sellaiset ajatukset olivat tuttuja. Hän kysyi itseltään, miksi hän oli jalkeilla tähän aikaan, miksi hän altisti itsensä näille demoneille. Vastaus oli yksinkertainen. Kotona seinät tuntuivat kaatuvan päälle niin, että hän oli tukehtumaisillaan. Hän jaksoi enää vain vaivoin eteenpäin. Mutta hänen oli kestettävä, kunnes Mariana olisi lähtenyt pesästä. Mikä tapahtuisi aikaisintaan vuoden mutta luultavimmin kahden kolmen vuoden kuluttua.

Hän näki itsensä Marianassa. Ei tämän ulkonäössä, sillä siinä suhteessa Mariana oli kuin ilmetty äitinsä nuorena. Pitkä, hoikka, kaunis. Hän oli tumma, ja hänellä oli vihreät kissamaiset silmät. Mutta luonteeltaan Mariana oli tullut isäänsä. Ja tavassaan ajatella ja olla. Ne ominaisuudet, jotka hän oli tyttärelleen antanut, olivat enimmäkseen hyvin käyttökelpoisia ja arvokkaita ja johtaisivat varmasti hyvin palkattuun työhön jossain innostavassa toimessa. Mutta se levottomuus... Se tunne, ettei ollut koskaan täysin tyytyväinen ja halusi aina hieman enemmän, hieman pidemmälle, ylittää annetut rajat. Siltä hän olisi mieluusti säästänyt tyttärensä.

Tässä hän nyt istui suden hetkellä rauhattomana. Ohjauspyörän takana kalliissa ja mukavassa autossa, joka kirjaimellisesti ryömi eteenpäin, vaikka hän oli yksin Ältavägenillä ja konepellin alla oli hevosvoimia enemmän kuin riittävästi. Hän ei voinut paeta demonejaan, vaikka alla olisi ollut miten paljon hevosvoimia tahansa. Hänen olisi näyttäydyttävä kotona ennen kuin häipyisi jälleen aamulla, ja hän yritti siirtää kotiintuloa niin pitkälle kuin mahdollista. Häntä inhotti maata vaimonsa vieressä aviovuoteessa. Häntä puistatti pelkkä ajatuskin vaimon hyvin hoidetuista käsistä kehollaan ja huulista omiaan vasten. Mutta hän ei ilmaissut vastenmielisyyttään millään lailla. Hän ei rikkonut heidän yhteisen elämänsä särötöntä julkisivua yhdelläkään harkitsemattomalla sanalla. Hän oli täydellinen mies täydellisessä elämässä, ja se sai hänet voimaan pahoin.

Joskus inhimillisyyttä on siellä, missä sitä vähiten odottaa. Ja käsittämätöntä julmuutta ihmisissä, joihin luulit voivasi luottaa.

Autiolla aamuöisellä tiellä ajava mies hätkähtää, kun äkkiä hämärästä ilmestyy häntä kohti juokseva alaston nuori nainen. Seuraavana aamuna Hammarbyn poliisi löytää naisen John Gideonin ulko-ovelta. Gideon ei avaa oveaan, eikä nainen itse kykene kertomaan, kuka on tai mitä hänelle on tapahtunut. Naapureilta poliisi kuulee, että Gideonin ovesta on jo vuosien ajan kulkenut tusinoittain tyttöjä.

Kun Conny Sjöbergin tiimillä on lisäksi käsissään kuolleena löytyneen vauvan tapaus, alkavat jännitteet ja eripuraisuus nostaa päätään poliisikollegoiden keskuudessa. Kun tapausten kulku ja asioiden oikea laita lopulta selviää, se saattaa monien ennakkoluulot häpeään.

Tukholmaan sijoittuvan Hammarby-sarjan viides osa on taattua Gerhardsen-laatua ja ruotsalaisdekkarien kärkikaartia.

”Jälleen erinomainen romaani Carin Gerhardsenilta. Hänellä on hieno tyyli ja herkkä vivahteiden taju.”

– Gefle Dagblad

Carin Gerhardsen on ruotsalainen matemaatikko, joka julkaisi ensimmäisen romaaninsa vuonna 1992. Gerhardsenilta on aiemmin julkaistu suomeksi rikosromaanit *Musta jää* sekä Hammarby-sarjan edelliset osat *Piparkakkutalo*, *Tubkimotyöt*, *Unilaulu* ja *Piirileikki*. Kahdeksanosainen Hammarby-dekkarisarja on käännetty 25 kielelle ja myynyt yli 3 miljoonaa kappaletta maailmanlaajuisesti. Suomessa Gerhardsenin kirjoja on myyty yhteensä noin 20 000 kpl.

ISBN 978-952-375-634-2

9 789523 756342 >

KL 84:2

Kansi: Tilla Larkiala /
Taiteopalvelu Yliveto Oy

www.minervakustannus.fi

minerva

MIX
Paperi | Tukee
vastuullista metsänhoitoa
FSC® C021394